

Chinul meu cu ochi albaștri

Bragagiu

Poezia mea! Fetița mea! Iubită!
Putință iar nu dai să mi te-apropii,
Precum de-un moș cu pleata-ncărunțită
Secunde fug râzând ca-n ploaie stropii.

Ce n-am făcut să fii a mea odată!
Dar rămânea doar chipu-mi să se-oglinde
Și tot alerg ca și Rasul Gamzatov
Ce fericirea nu-și putea a prinde.

Am încercat să te numesc zeiță
Ca dintr-o paricopitată fugă
Să pot a-ți pune mâna pe cosiță,
Dar mi-am stâlcit doar mutra-n buturugă.

Alcătuiam invenții mai șirete
Ca tronuri de mortar pentru o Ană
Ori te momeam frumos spre minarete
Că poate-i deveni mai musulmană.

Dar am rămas cu goana după tine
Și vise să-mi găsesc un plai al păcii,
Mai repetat culeg seara suspine
Din freamătele plângătoarei sălcii.

Mai des mă reîntorc înspre citire
Mirându-mă că furăm împreună
Și îți înalț altar din amintire
Că poate, draga mea, vei fi mai bună.

Gătesc solemn o jertfă de cuvinte
Cu o mireasmă blândă să te-ajungă,
Dar vocea ta s-aude înainte
Și iar mă rup din starea de călugăr.

Așteaptă-mă, te rog, nu am putere,
Hai, linișteți să fim doar o partidă,
Genunchii mi-s zdreliți de la cădere,
Iar soața mea se umflă ca să râdă.

Adu-ți aminte și despre rușine
Să te oprești și eu să stau din umblet
Fiindcă-mi iese sufletul din mine,

POEZII ONLINE

Iar mie-mi scriu că eu compun din suflet!!!
Victor Bragagiu